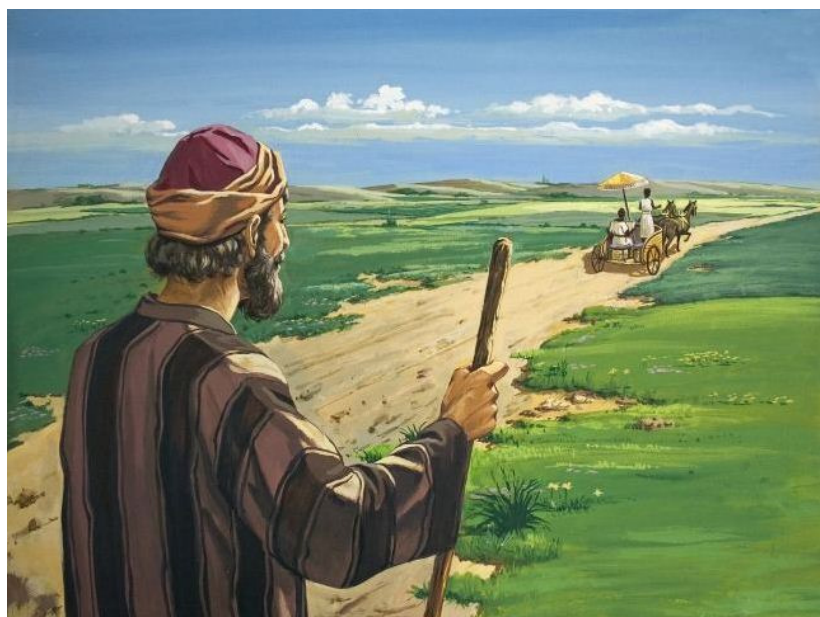


SEHR BEDÜRFTIG – FREUNDLICH BEDIENT – REICH BESCHENKT

Bibellesezettel für Januar 2012

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

ZEIT MIT GOTT – 1/2012; S. 63–76.



AZ ETIÓP KINCSTÁRNOK MEGTÉRÉSE

– *nagyon segítségre utalva* –

– *barátságos szolgálatban részesítve* –

– *gazdagon megajándékozva* –

ApCsel 8,26–40.

A kiadó engedélyével fordította és közrebocsátja szabad terjesztésre:

Dr. Pótor Imre
Vásárosnamény, 2013.

TARTALOMJEGYZÉK

<i>Bevezetés</i>	3
1./ Nagyon segítségre utalva	4
<i>a./ Mindnyájan vágyakozunk az élő Isten után</i>	4
<i>b./ A Krisztusra mutató élet illata</i>	5
<i>c./ Hagyta, hogy betöltse az utasfülkét a frissen sült zömlék illata</i>	7
<i>d./ Fejezetről fejezetre olvasta az irattekercset</i>	8
2./ Barátságos szolgálatban részesítve	9
<i>a./ Istennek itt volt rá szüksége</i>	9
<i>b./ Az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust</i>	10
<i>c./ A kereszt alatt ismerjük fel Isten szeretete csúcspontját</i>	11
<i>d./ Isten Jézusra helyezte minden bűnünket</i>	12
<i>e./ Elvégeztetett</i>	14
3./ Gazdagon megajándékozva	15
<i>a./ Az afrikai férfi személyesen találkozott a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztussal</i> ..	15
<i>b./ Miért haladhatott örvendezve az útján az afrikai férfi?</i>	17
<i>c./ A pénzügyi szakértő Isten örömeiben folytathatta életét</i>	18
<i>d./ Az pénzügyminiszter új cél felé haladt</i>	18–19

Bevezetés

ApCsel 8,26–40: „Az Úr angyala pedig így szólt Fülöpöz: „*Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.*” / Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakének, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, / visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát. / Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „*Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.*” / Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „*Érted is, amit olvasol?*” / Erre az így válaszolt: „*Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?*” És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé. / Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „*Amint a juhott levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. / A megaláztatásért elvétellett róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.*” / Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: „*Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?*” / Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust. / Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt az udvari főember: „*Íme, itt a víz! Mi akadály a annak, hogy megkeresztelkedjem?*” / (Ezt mondta neki Fülöp: „*Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet.*” Ő pedig így válaszolt: „*Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.*”) / Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és megkeresztelte őt. / Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többé az udvari főember, de örvendezve haladt tovább az útján. / Fülöp pedig Azótoszba került, és végigjárva valamennyi várost, hirdette az evangéliumot, míg Cézáreába nem ért.”

Vakáció kezdete előtt olykor a médiában megtudható, hogy ismert személyiségek hol töltik szabadosságukat. „A pénzügyminiszter Jeruzsálembé utazik” – ezt közölte volna a hírszolgálat, amikor a kormánytisztviselő elindult Jeruzsálembé, a mintegy 2000 km-es útra.

Tulajdonképpen a miniszter nem abból az országból indult el, amelyet ma Etiópia néven ismerünk, hanem arról a területről, amely körülbelül a mai Núbianak felel meg, és az Asszuán és Khartum közti területen található¹.

Ebben az országban királynők uralkodtak. A „kandaké” szó tisztséget jelöl, olyan ez, mint a „fáraó” is. A királynő udvarában a pénzügyi vezetőnek tekintélyes állása volt.

¹ <http://www.google.hu/imgres?imgurl=http://m.blog.hu/nu/nubia/image/Nubiai%2520utazas/terkep.jpg>
http://www.google.hu/imgres?imgurl=http://pctrs.network.hu/clubpicture/9/9/_etiopia_terkepe



Nem valószínű, hogy utazását szabadságra való utazásnak nevezhetjük volna. És mégis, megkérdezhették tőle honfitársai: „Ugyan mit akar Jeruzsálemben? Talán arra volt szüksége, hogy egy darabig távol legyen az udvari élettől, vagy egészen egyszerűen az eddigiektől eltérően valami mást akar látni és hallani, vagy egy kis kikapcsolódásra volt szüksége. Esetleg egyfajta kultúra- vagy élményszomja támadt.

Vagy valami teljesen más után sóvárgott. Esetleg belső nyugtalansága támadt, amit Augusztinus egyházatyja – egy másik afrikai – , aki 400 évvel később saját tapasztalata nyomán ezt így fejezte ki: „Óh Istenem! Nyugtalan a szívünk mindaddig, amíg meg nem nyugszik benned.” Ha valaki megtalálta ezt a nyugalmat, keresése véget ér. Elgondolható, hogy azért utazott a miniszter a zsidók sokat dicsért szent városába, mivel belsőleg megüresedett, és gazdagon beteljesedett életre vágyott (vö. 1Krón 16,10; 5Móz 4,29; Zsolt 69,33²).

Valamiképpen boldogtalannak érezhette magát. Tekintélyes állása és nagy gazdagsága ellenére szegény és *segítségre szorult ember* volt, nem külsőleg, de alapjában véve (vö. Zsolt 107,1–9³).

1./ Nagyon segísége utalva

a./ Mindnyájan vágyakozunk az élő Isten után

ApCsel 8,27: „*Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakének, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni.*”

Zsolt 38,10: „*Uram, előtted van minden kívánságom, nincs rejtve előtted sóhajtásom.*”

Szudán határához közel, Asszuán közelében található Elefantine-sziget⁴, ahol már a perzsa időktől évszázadok óta létezett egy zsidó kolónia. Talán a szomszédság révén támadt érdeklődés a minisz-

² 1Krón 16,10: „*Dicsőítsétek szent nevét, szívből örüljenek, akik keresik az URat;*”

5Móz 4,29: „*De ha keresni fogod ott az URat, a te Istenedet, megtalálod, ha teljes szívvel, lélekkel keresed;*”

Zsolt 69,33: „*Látják ezt az alázatosak, és örülnek. Ti, Istent keresők, éledjen szívetek!*”

³ Zsolt 107,1-9: „*Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Így szóljanak az ÚR megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből, / és összegyűjtött a különböző országokból; keletről, nyugatról, északról és délről. / Vannak, akik bolyongtak a pusztában, úttalan utakon, nem találtak lakott várost. / Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkük. / De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kimentette őket szorult helyzetükből. / A helyes útra vezette őket, hogy lakott városba jussanak. / Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, / mert megittatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.*”

terben a zsidók szent városa, temploma és Istenük iránt. Csupán az érdeklődés azonban túl kevés. Nyilvánvalóan érezte a pénzügyminiszter, hogy a legfontosabb hiányzott az életéből.

„Az Isten utáni kérdés, az igaz, élő Isten utáni vágyakozás – teremtett létünk alapján – mindnyájunkban bennünk van. A pogány vallások képtelenek csillapítani ezt a vágyat, ezért voltak és vannak kereső emberek minden vallásban és világnézethez tartozók között. Ezt a sóvárgást nem pótolhatja sem gazdagság, sem méltóság, de művészet és ismeret sem” (W. de Boor).

Ezt az afrikai férfit ez ösztönözte Jeruzsálembe akkor is, ha „rászorultságát” szavakkal talán nem is tudta kifejezésre juttatni. Utólag persze mi tudjuk, mi hiányzott neki. Jézus segítségére volt szüksége, és ily módon nagyon segítségre utalt ember volt.

Vajon sejtette-e, hogy csak egy személy tud neki segíteni? Ez a rászorultság nem csak a pogányok és olyan emberek esetében létezik, akik keresztyén jellegű országban élnek Isten nélkül.

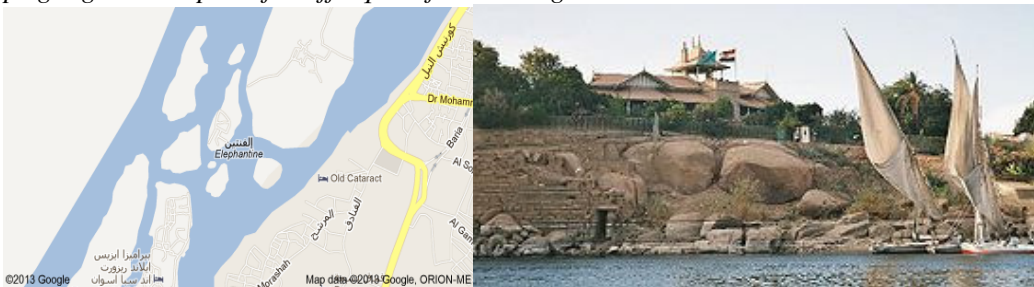
Olykor keresztyénekre vonatkozóan is meg kell állapítaniuk, hogy belső üresség és sóvárgás van bennük. Adott esetben sok időbe kerül, amíg ezt keresztyénekként beismerjük. A „kegyes büszkeség” nem engedi meg, nehezünkre esik bevallani, hogy hiányzik belőlünk az öröm és békeség, hogy elfáradtunk, de nem azért, mert alváshiányunk van. A belső üresség ilyen időszakaiban úgy tűnik, igen távol vagyunk Jézustól.

Akkor segítségre utalt emberekként mi is útra kelhetünk, mint ahogy ez az Afrikából való ember is tette. Ennek során nem kell hosszú utat megtennünk; csak egy imádságra van távol tőlünk a mi Urunk, aki már régóta várakozik ránk. (Vö. Zsolt 50,15; Zsolt 42,1–3.⁵)

b./ A Krisztusra mutató élet illata

2Kor 2,14–16: *„De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. / Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: / ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre. De ki alkalmas erre?”*

⁴<https://maps.google.hu/maps?safe=off&q=elefantine-sziget&bav>



⁵ Zsolt 50,15: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem;”*

Zsolt 42,1-3: *„A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye. / Ahogyan a szarvas kívánkozik a folyóvízhez, úgy kívánkozik a lelkem hozzád, Istenem! / Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?”*

Ha az Elefantine–szigeten élő zsidók megfontolásra és keresésre ösztönözték a minisztert, feltehetjük magunknak a kérdést: vajon mi, Jézus Krisztus követői eleven módon irányítjuk Urunkra a környezetünkben élők figyelmét? Vannak szomszédaink és munkatársaink, és sokféle kapcsolatot ápolunk mindennapjaink folyamán. Felelősnek tartjuk–e magunkat értük? Nem arról van szó, hogy megerőltessük magunkat, s „kegyesen” tevékenykedjünk. *Ha azonban Jézus tölti meg és határozza meg életünket, ez nem marad elrejtve. A keresők észreveszik ezt.* (Vö. Mt 5,16; Fil 2,14k.; 1Móz 26,28a.⁶)

Az ismert példa teszi ezt érhetővé: egy misszionárius – igen megterhelten igehirdetése szerény visszhangja miatt – annak a vonatnak egyik fülkéjében ült, amelyik éppen befutott az állomásra. Hirtelen felriadt gondolataiból. A peronról zsemlékkel tele tálcákkal fiatalok igyekeztek fel s le a vonaton. Zsömle vásárlásra unszolták az utazókat, de igen szerény eredménnyel. Amikor aztán a vonat ismét elindult, a fiúknak gyorsan le kellett szállniuk még tele tálcáikkal. Egy fiú azonban éppen ekkor lépett fel a mozgó vonat lépcsőjére. És már bent is volt a fülkében. Leült az egyik helyre, kiválasztott egy zsemlet, kettétörte és elkezdte enni. A mellette ülő férfi felnézett újságjából, mivel a megkezdett meleg zsemle pompás illatot árasztott. Nem sokáig tartott, mikor vásárolt is egy zsemlet, és elkezdte fogyasztani. Az illat szétáradt a fülkében. Az utasok egymást követően magukhoz hívták a fiút, hogy zsemlet vegyenek tőle. Amikor a fiú a következő állomáson leszállt a vonatról, már üres volt a tálcája. (Vö. Ef 5,15–19; Kol 1,9; Kol 4,5.⁷)

⁶ Mt 5,16: „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat;”

Fil 2,14k.: „Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, / hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban;”

1Móz 26,28a.: „De azok ezt felelték: Meg kellett látnunk, hogy az ÚR van veled.”

⁷ Ef 5,15-19: „Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, / kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. / Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata. / Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljétek meg Lélekkel / mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak;”

Kol 1,9: „Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén;”

Kol 4,5: „Bölcsen viselkedjétek a kívül állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel.”

c./ Hagyta, hogy betöltse az utasfülkét a frissen sült zsemle illata

1Pt 3,15: „Ellenben az Urat, a Krisztust tartásotok szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet;”

ApCsel 4,20: „Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.”

A zsemle kínáló fiú szavak nélküli üzenetet közvetített a misszionáriusnak. Miközben a többi árus hangosan kiáltozott, ő hatékony módszert alkalmazott arra, hogy vásárlásra bírja az utasokat. Egyszerűen leült a közelükbe, és hagyta, hogy betöltse az utasfülkét a frissen sült zsemle illata. Ez zsemle iránti éhvágyat gerjesztett, és egyik a másik után megkívánta a ropogós zsemle. Teljesen ehhez hasonlóan kelthetünk éhvágyat kortársainkban az élet kenyeré iránt. (Vö. Mt 5,13; 2Kor 9,2; 1Tim 4,12; Jn 6,35.⁸)

Azok, akik Jézus áldozata által megengesztelődtek Istennel, kellemes illatuk van az élő Isten előtt. Így Isten elé nem a bűn és halál „búze” száll fel, hanem Krisztus illata. Ő „önmagát adta értünk „áldozati ajándékkul, az Istennek kedves illatként” (Ef 5,2). (Vö. 1Jn 1,7; Ézs 53,5.⁹)

Ezért létünkben is fakadhat az, ami ilyen kellemes illattal összehasonlítható. Talán egyikünk–másikunk olyan illatot áraszt, mint amilyen az érett gyümölcsé, vagy mint pl. a tárolt almáé. Jó gyümölcsnek jó illata van.

Isten ígéjéből tudjuk, hogy azért hozhatunk jó termést, mivel Jézusban élünk. Ha ő életünk Ura, megérezzük rajtunk Jézus illatát. Ott van jó illat, ahol Jézus jelen van. Ha Jézus töltötte meg életünket, akkor rádöbbennek a környezetünkben élő megfáradt keresztyének, hogy ők is egészen közel kerülhetnek Jézushoz. Akkor felhívhatjuk a figyelmüket arra, hogy segítségre utaltságukban rá-

⁸ Mt 5,13: „Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek;”

2Kor 9,2: „Hiszen ismerem készségeket, amelyért dicsekszem veletek a macedónoknak, hogy Akhája tavalý óta készen áll, és hogy a ti buzgóságotok magával ragadta a többséget;”

1Tim 4,12: „Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban;”

Jn 6,35: „Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhezám jön, nem éhez meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha.”

⁹ 1Jn 1,7: „Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetiünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség;”

Ézs 53,5: „Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekiünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”

bízhatják magukat az Úrra. Segít olykor egy lelkigondozóval folytatott beszélgetés és imádság is. (Vö. Zsolt 91,14–16; Mt 7,7k.¹⁰)

d./ Fejezetről fejezetre olvasta az irattekereszt

ApCsel 8,27k.: „Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakének, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, / visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát;”

Zsolt 139,1–5: „A karmesternek: Dávid zsoltára. URam, te megvizsgál, és ismersz engem. / Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. / Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. / Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam. / Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.”

Az Etiópiából való miniszter azért utazott Jeruzsálembe, hogy Istent imádjá. Most ismét visszautazik hazájába. A bibliai szövegből semmit sem tudunk jeruzsálemi tartózkodásáról. Vajon kapcsolatot teremtett-e hazája vezető államférfijaként a zsidó vezetőkkel?

De a kegyes zsidók őt olyan pogánynak tartották, akivel semmiféle kapcsolatot nem ápoltak. A templom területén is csupán a pogányok udvarába mehetett be. Valószínűleg mindezt teljesen másként képzelte el. Így aztán üres maradt a szíve.

De nem így a keze. Amikor haza felé indult, egy irattekereszt tartott a kezében, amit drága pénzen szerzett Jeruzsálemben. Mivel keresett valakit, és tele volt a szíve kérdésekkel, nem sajnálta rá a pénzt.

Hogy belsőleg békességre jusson és válaszokat kapjon kérdéseire, sok ember manapság is nagy árat fizet. De mivel számos esetben rossz helyen keresik a békességet, ezért csalódnak, és még nagyobb lesz a lelkükben lévő üresség. Igen, egyre inkább segítségre vannak utalva, ha a világ üres kútjainál akarnak betelni. (Vö. Ézs 2,3.¹¹)

Az Afrikából való férfi jó nyomon járt; mert az üdvösség a zsidók közül támad (Jn 4,22b.¹²). Mégis, ezt nem Jeruzsálemben és nem is az ézsaiási szövegben találta meg, amit maga előtt tartott,

¹⁰ Zsolt 91,14-16: „Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. / Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. / Megelégitem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban;”

Mt 7,7k.: „Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik.”

¹¹ Ézs 2,3: „Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk föl az ÚR hegyére, Jákób Istenének házához! Tanítson minket utaira, hogy az ő ösvényein járjunk. Mert a Sionról jön a tanítás, és az ÚR igéje Jeruzsálemből.”

¹² Jn 4,22b.: „Mert az üdvösség a zsidók közül támad.”

amit nem is igen értett. Ez plusz csalódást jelentett számára! De nem tette félre az irattekereszt, hanem fejezetről fejezetre olvasta magában. Úgy elmélyült ebben a tevékenységében, hogy észre sem vette az út szélén haladó férfit. De ez hirtelen odafutott a kocsija mellé. Azért jött, mivel Isten akarta kielégíteni lelki szükségletét. (Vö. Dán 2,22; Jn 2,25.¹³)

2./ Barátságos szolgálatban részesítve

a./ Istennek itt volt rá szüksége

ApCsel 8,26–33: „Az Úr angyala pedig így szólt Fülöpöz: „Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.” / Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakének, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, / visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát. / Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.” / Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „Érted is, amit olvasol?” / Erre az így válaszolt: „Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?” És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé. / Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhot levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. / A megaláztatásért elvétellett róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.”

Isten angyala Fülöpöt a samáriai zsenge gyülekezetekben folyó virágzó munkából hívta el, és elküldte a Gázába vezető útra. Sivár, unalmas út volt ez! De Istennek itt volt rá szüksége. Fülöp azonban egyáltalán nem tudta, hogy miért. (Vö. Zsolt 86,11; Zsolt 32,8.¹⁴)

Egyszerre rádöbbsent Fülöp, milyen precízen megtervezte Isten a feladatát. Ismét nyilvánvalóvá tette Urunk, hogy milyen szép, nagyon jól kivitelezett a munkája. Találkozás jött létre egy kereső és egy már Isten által megtalált ember között: egyikük nagyon segítségre volt utalva, a másikat meg Isten már gazdagon megajándékozta.

Az Úr azt mondta Fülöpnek: Csatlakozz ehhez a kocsihoz. Ebben van a dolog magyarázata: Ennek az utazónak az érdekében vagy itt. Fülöp bizonyára csodálkozott, amikor meghallotta, mit olvas ez a férfi az előkelő kocsiiban. Azonban világos lett számára: Ennek a személynek „vallásoktatásra” van szüksége.

¹³ Dán 2,22: „Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság;”

Jn 2,25: „És nem volt szüksége arra, hogy bárki tanúskodjék az emberről, mert ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.”

¹⁴ Zsolt 86,11: „Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet;”

Zsolt 32,8: „Bölcsé teszlek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.”

„Érted is amit olvasol?” A megszólított felfigyelt. Mivel a kérdés láthatóan egészen pontos volt. Erre őszintén és nyíltan megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel mellé a kocsiba.

Werner de Boor hozzáfűzte ehhez: „Azonnal meg kell kedvelnünk ezt a pénzügyminisztert. Nem fejezi ki rosszállását a zavarás miatt, nincs felháborodva az idegen kérdése miatt, hanem őszintén válaszol a kérdésre, és meghívja Fülöpöt.”

„Kérlek, kiről mondja ezt a próféta?” (ApCsel 8,34). Ezzel a kérdéssel az Afrikából való férfi egészen közel került élete legnagyobb és legfontosabb felfedezéséhez, mert az előtte lévő irat-tekercsben Jézusról volt szó. Bár az Ótestamentum szerzői is szólnak Jézusról, mégis, a Jézusról való beszéd az evangélium lényege (Vö. Ézs 53,1–12¹⁵).

Jézus Isten szenvedő szolgája és „Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!” (Jn 1,29). Adjunk neki hálát ismét ezért.

b./ Az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust

ApCsel 8,34k.: „Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: „Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?” / Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust.”

De boldog óra volt ez az országúton. Fülöp „szolgálhatott az afrikainak az evangéliummal”, és elmondhatta, mit tett értünk Jézus. Az evangéliumról szóló tanúságtétel a legfontosabb szolgálat, amit egyik ember a másik érdekében végezhet.

Isten megbízottjaként elmondta az afrikai férfinak Fülöp, hogy Jézus a mennyből a földre érkezett, nem azért, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és életét adja váltságul sokakért. Nincs nagyobb szolgálat annál, és nem tehetünk nagyobb szolgálatot a másik ember érdeké-

¹⁵ Ézs 53,1-12: „Ki hitte volna el, amit hallottunk, ki előtt volt nyilvánvaló az ÚR hatalma? / Mint vesszőszál, sarjadt ki előttünk, mint gyökér a szikkadt földből. Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhettünk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna. / Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmas férfi, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele. / Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. / Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. / Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. / Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. / Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétke miatt éri a büntetés?! / A bűnösök közt adtak sírt neki, a gazdagok közé jutott halála után, bár nem követett el gonoszságot, és nem beszélt álnokul. / Az ÚR akarata volt az, hogy betegség törje össze. De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él. Az ÚR akarata célhoz jut vele. / Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz. Igaz szolgám sokakat tesz igazgá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. / Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért.”

ben, mint hogy rámutatunk Jézusra, aki szeretetből értünk adta életét; és nincs nagyobb szeretet annál, mint mikor életét adja valaki barátaiért. (Vö. Mt 20,28; Jn 15,13.¹⁶)

Csatlakozzunk gondolatban Fülöphöz és az afrikaihoz, és gondoljunk a kereszten történt eseményre. Nem létezhetne a hitünk, ha nem lennénk kapcsolatban a kereszten értünk meghalt Jézussal.

Hans Memling, a festő úgy ábrázolta a kereszten történt eseményt, hogy szabadon hagyott egy részt a keresztet körülvevő emberek közösségében. Oda állsz, megérkeztél ide, a kereszt közelében éled keresztyén életedet? Isten gyermekei helye a kereszt alatt van, mivel abból élnek naponként, amit Jézus szerzett értük a kereszten.

Így élte ezt át gróf Zinzendorf, amit a következő szavakkal vallott meg: „Vannak olyan idők, amikor lélekben az örökkévalóságba jutok. De semmit sem vettem úgy a szívemre, mint amikor megérkeztem a Golgotára – legyen érte áldott Isten!”

Jézus nem csak azért jött, hogy kereszthalált haljon, hanem azért jött, hogy itt maradjon. Hogyan élünk, hogy gyakoroljuk a krisztuskövetés szolgálatát? (Vö. 1Pt 2,21–25.¹⁷)

c./ A kereszt alatt ismerjük fel Isten szeretete csúcspontját

ApCsel 8,32–35: „Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhok levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. / A megaláztatásért elvétellett róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.” / Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: „Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?” / Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust;”

Jn 3,16: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Amit Fülöp a pénzügyminiszternek mondott, az tartalmilag megegyezik azzal, amit Georg Steinberg írt „Jöjj a kereszthez” című könyvecskéjében: „A kereszthez szeretnék vezetni, hogy meggyógyuljanak sebeid, megnyugodjon lelkiismereted, békesség töltse be a lelkedet, és erő az éle-

¹⁶ Mt 20,28: „Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért;”

Jn 15,13: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.”

¹⁷ 1Pt 2,21-25: „Hiszen erre hívatatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek: / ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, / mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. / Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. / Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztoraéhoz és gondviselőjéhez.”

tedet. A keresztt alatt és csak itt találkozhat egymással a Szentlélek és a bűnös ember; ott kerül sor békeszövetség kötésére aközött a bűnös között, akinek bűnei túl nehéz teherré váltak és a kegyelmes s irgalmas Isten között. Ott helyezi rá az Üdvözítő átszegezett kezét a fájó szívre, ott tisztítja meg a bűnnel terhelt lelkiismeretet az engesztelés vérével.”

Steinberger feltesz néhány kérdést is, amikre Isten Igéje alapján válaszol:

Mit látunk, ha megállunk a keresztt alatt?

1./ A keresztt alatt ismerjük fel Isten szeretete csúcspontját. Ilyen nagy szeretetre volt szükség ahhoz, hogy megváltson minket. Isten azonban odaadta Fiát, és hozzájárult ahhoz, hogy keresztre feszítsék.

Amikor egy misszionárius hirdette az emberek között ezt az üzenetet, örvendező, de fájdalmas hangon megkérdezte egyik hallgató: ’Régóta tudjátok már ezt a hírt?’ És a misszionárius ’igen’ szavára megkérdezte: ’Hát akkor miért hallgattátok el előlünk ilyen sokáig?’”

Tovább adjuk–e az összes között a legjobb jó hírt Isten feltétel nélküli szeretetéről, és hogy Isten tökéletesen megengesztelődött irántunk? Bizonyára a mai napon is van erre lehetőségünk!

A zenész Danny Plett vallotta a „Látod a sebeket és meggyógyítod szívemet” kezdetű énekével kapcsolatban: „Nem gyors, közhelyszerű válaszokat szeretnék közölni hallgatóimmal, hanem olyan reménységet akarok közvetíteni, amiben nekem is részen van.” (Vö. ApCsel 4,12.20; Róm 1,14–17; Róm 10,14–17.¹⁸)

d./ Isten Jézusra helyezte minden bűniünket

Péld 14,34: „Az igazságosság felmagasztalja a népet, a bűn pedig gyalázatukra van a nemzeteknek;”

1Pt 1,18k.: „Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, / hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérében.”

¹⁸ ApCsel 4,12.20: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk. / Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk;”

Róm 1,14-17: „Görögöknek és barbároknek, bölcseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok. / Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok. / Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, / mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni;”

Róm 10,14-17: „De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? / És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Így van megírva: „Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik!” / Csakhogy nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak, ahogyan Ézsaiás mondja: „Uram, ki hitt a mi beszédiünknek?” / A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által.”

„Mit látunk, ha a keresztt alatt állunk?”

2./ Látjuk Jézus helyettes áldozatát!

Meg kellett váltani minket, ki kellett szabadítani bűneink uralma alól, amiknek hatalma volt felettünk. Valakinek magára kellett vállalnia a büntetést, hogy szabadok lehessünk. El kellett viselni valakinek a bűneink miatti büntetést, hogy eleget tegyen ezzel a szent Istennek. Ezt azonban kizárólag egyetlenegy személy vehette magára helyettünk, aki bűn nélküli volt: Jézus Krisztus. (Vö. Róm 5,19; 2Kor 5,21.¹⁹) Isten ráhelyezte minden bűnünket.

Mit látunk a keresztt alatt?

3./ Látjuk, hogy milyen következményei vannak a bűnnek.

Nagyon nyilvánvaló ez, ha a fájdalom férfijára tekintünk, aki így kiáltott fel ínségében: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?*” (Mt 27,46). Az okozta megfeszített Urunk legnagyobb szenvedését, hogy a világ bűnének – amit Isten ráhelyezett – ebben az órában el kellett választania őt az Atyától (G. Steinberger).

J. S. Bach Máté passiójában ez így hangzik: „A világ áldása és üdvössége átokként keresztre lett szegezve..., a büntetlenek vétkesként kellett meghalnia.”

4./ Egy negyedik tény is látható a keresztt alatt: Látjuk megváltásunkat.

Hogy megtudjuk, kik és milyenek vagyunk, a Megfeszítettre kell tekintenünk, akivel átokfára szegeztek minket. Ilyen bő mértékben érvényes ránk váltságműve. Ezzel megszabadított minden erőfeszítéstől, hogy megjobbítsuk és megváltoztassuk magunkat. Hitben tudhatjuk és elfogadhatjuk, hogy bűnös énünk, ami olyan sok ínséget okozhat nekünk, halálba adatott a kereszten Jézussal.” (Vö. Gal 2,19b–20; Róm 6,6–12; Róm 7,4–6.²⁰)

¹⁹ Róm 5,19: „Mert ahogyan az egy ember engedtlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lettek igazakká.”

2Kor 5,21: „Mert azt, aki nem ismert bünt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

²⁰ Gal 2,19b-20: „Hogy Istennek éljek. / Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem;”

Róm 6,6-12: „Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettet velle, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. / Mert aki meghalt, az megszabadult a büntől. / Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. / Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feláldozta magát a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. / Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban. / Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmeskedjete kívánságainak;”

e./ Elvégeztetett

Jn 1,29.36: „*Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!... / és rátekintve Jézusra, aki arra járt, így szólt: „Íme, az Isten Báránya!”*”;

Jn 19,30: „*Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: „Elvégeztetett!” És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.*”

Georg Steinberger következő kérdése így hangzik:

„Mit hallunk a keresztt alatt? A legértékesebbet, amit valaha csak elmondhattak: *'Elvégeztetett'*”

Mond meg, mire van még szükséged akkor? Mit óhajtasz még, mióta Jézus mindent tökéletesen véghezvitt? Van-e olyan szükséges szót, amit nem mondtak ki? Van-e olyan szükségszerű vigasztalás, amit nem kaptál meg? Olyan békeüdvözlés, amit nem kaptál ajándékba?” (H. Bezzel)

Jézus Krisztus mindent megszerzett nekünk, amire szükségünk van. Mindent!

*„Nem létezik olyan rossz a Bárány számára,
Hogy ne tudná helyre hozni Istennel való kapcsolatodat,
Amit egyébként senki sem képes elszenvedni, Amit minden ember elkerül,
Te mindezzel hozzá jöhetsz, Mert Jézus elfogad téged.
Krisztus véghezvitte azt, ami minket bűnösöket üdvözít,
Saját ajkáról hangzott a szó, amellyel közölte velünk végakarátát.
Íme, kimondta a szót érted, kimondta mindenkiért,
Kimondta értem: mindent, mindent véghezvitt,
Ami üdvözíti a bűnös ember.” (L. Hofacker).*

Mivel Jézus mindent véghezvitt értünk, mellette maradhatunk.

Ez egészen konkrétan azt jelenti:

- Elfogadni a bocsánatot, valahányszor csak szükségünk van rá (vö. 1Jn 1,7–9²¹),
- szabadon élni, megszabadulva énünk béklyóitól (2Kor 5,15²²),

Róm 7,4-6: „*Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. / Mert amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szított szenvedélyei hatottak tagjainkban, amelyek a halálnak termetek gyümölcsöt. / Most azonban, miután meghaltunk annak a számára, ami fogva tartott minket, megszabadultunk a törvénytől, úgyhogy az új életben a Lélek szerint szolgálunk, nem pedig az Írás betűje szerint, mint a régiben.*”

²¹ 1Jn 1,7-9: „*Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. / Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. / Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonzságtól.*”

- megőrizni a hitbeli bizonyosságot (Róm 8,38k.²³),
- gyakran odajárulni a kegyelem trónusához (Zsid 10,19.20.22²⁴),
- tudatosan az Úr tulajdonaként élni, aki nagy árat fizetett értünk (Róm 14,7–9²⁵),
- nem akarni semmit sem tenni az Úr nélkül (Kol 3,17²⁶),
- hálásan élni, mivel olyan sok mindent elfogadtunk Istentől (vö. Zsolt 103,1–13²⁷).

Fülöp magával vitte az Afrikából való férfit Jézus Krisztus keresztje alá. Azt mondta neki, amit a hiányban szenvedő emberek látni, hallani és elfogadni szeretnének. És a hatalmas miniszter – akinek hazájában bizonyára igen sok mondanivalója volt – ezt vitte magával.

3./ Gazdagon megajándékozva

a./ Az afrikai férfi személyesen találkozott a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztussal

ApCsel 8,36–38: „Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt az udvari főember: „Íme, itt a víz! Mi akadályozza annak, hogy megkeresztelkedjem?” / (Ezt mondta neki Fülöp: „Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet.” Ő pedig így válaszolt: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.”) / Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és megkeresztelte őt.”

²² 2Kor 5,15: „Azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”

²³ Róm 8,38k.: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”

²⁴ Zsid 10,19.20.22: „Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, / azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által;... / járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől.”

²⁵ Róm 14,7-9: „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; / mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. / Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék.”

²⁶ Kol 3,17: „Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.”

²⁷ Zsolt 103,1-13: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé. / Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az ÚR. / Megismertette útjait Mózzsal, cselekedeteit Izráel fiaival. /

Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. / Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhez.”

Fülöp szavai jól előkészített szív talajába jutottak. Az evangélium meghallása után a főkamrás tudta: megtalálta, amit keresett. Talán sokkal többet, mint amit várt. Mindenekelőtt felfedezte, hogy a kezében lévő írás a Jézus Krisztusban lévő örök üdvösségről tanúskodik.

Jeruzsálemben nem találkozhatott testi értelemben az Úrral, mert Jézus visszatért a mennybe az Atyához. És valószínűleg a tanítványok közül senkivel sem beszélhetett. Az üldözés miatt szét-szórta éltek. De egy diakónust – aki a diaszpórában munkálkodott – elküldött az Úr misszionáriusként, és ő lett neki az üdvösség követe. (Vö. ApCsel 8,4–8.²⁸)

A Fülöppel való találkozás által személyesen találkozott a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztussal. Találkozhatnak-e Jézussal azok, akikkel mi találkozunk?

Az afrikai férfi megértette: Jézus meghalt értem, ezért élhetek. Ehhez az Úrhoz akart tartozni, mert: „*Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.*” Az afrikai embernek ez a hitvallása mindent tartalmazott, ami megmenti az embereket. Aki ezt a tényt elismeri, az elfogadja az Istentől való új életet. Ez az, ami „a fentről való születéskor”, az újjászületéskor történik (Jn 3,3.7²⁹).

Egy Istentől távol élő emberből Istenhez közel lévő ember lett, egy bűnösből Isten gyermeke. Az újjászületés ajándék. A keresztyén lét Jézussal való egységben történik.

Nem sokkal később az Etiópiából való férfi ismét egyedül maradt. Mégis, örömmel haladt az úton, mert aki a világban a leghatalmasabb, az vele volt.

Ki tudja azonnal felfogni vagy egyáltalán csak sejteni azt a gazdagságot, amivel megajándékozta őt Isten?

Köszönjük meg újra, hogy minket is ilyen gazdagon megajándékozott Jézus! (Vö. Ef 3,14–21.³⁰)

²⁸ ApCsel 8,4-8: „*Akik pedig szétszóródtak, elmentek, és hirdették az igét. / Fülöp lement Samária városába, és ott hirdette nekik a Krisztust. / A sokaság egy szívvel és egy lélekkel figyelt arra, amit Fülöp mondott, mivel hallották és látták azokat a jeleket, amelyeket tett. / A tisztátalan lelkek ugyanis sok megszállottból hangosan kiáltozva kimentek, sok béna és sánta is meggyógyult, / és nagy öröm volt abban a városban.*”

²⁹ Jn 3,3.7: „*Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.”.. / Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek.*”

³⁰ Ef 3,14-21: „*Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, / akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: / adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; / hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva / képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; / és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. / Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: / azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.*”

b./ Miért haladhatott örvendezve az útján az afrikai férfi?

ApCsel 8,39: „Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többé az udvari főember, de örvendezve haladt tovább az útján;”

Neh 8,10: „Majd ezt mondták nekik: Menjetek, egyetek jó falatokat, igyatok édes italokat, és juttassatok belőle azoknak is, akiknek nincs, mert a mi Urunknak szent napja ez. Ne bánkódjatok, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek!”

„Örvendezve haladt tovább az útján” (ApCsel 8,39.). Aki bízik Jézusban, az számolhat azzal, hogy Isten maradandó örömmel ajándékozza meg a szívében. De olyan sokszor sikerül az ellenségnek kezdeni az örömünket. Ennek során az Úrban való öröm és Isten közelsége tudata segít minket, hogy ne nyomasson az utunk folyamán tapasztalt megterhelés, „mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek” (Neh 8,10).

Néhány ok arra, hogy az afrikai férfi örömmel haladhatott tovább az útján:

- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mivel tudta: Valaki meghalt értem! De Ő él, ismer és szeret engem. Ezt mi is tudjuk. „Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk” (Róm 5,8.)*
- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mert kezében tartotta Isten Igéjét és szívébe fogadta az Urat, Jézust. Krisztus hit által él a szívünkben (Ef 3,17³¹).*
- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mert rendeződött az élete. Hallott Isten bűnbocsánatáról és elfogadta azt. „Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából” (Ef 1,7).*
- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mert most már tudta, hogy nyilvántartásba vették a nevét a mennyei polgárok jegyzékében. Örök hazája most már a mennyben van, és éppen oda tart. Jézus mondta: „Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna–e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? / És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is” (Jn 14,2k.). (Vö. Fil 3,20k.³²)*

³¹ Ef 3,17: „Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.”

³² Fil 3,20k.: „Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, / aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testiünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.”

c./ A pénzügyi szakértő Isten örömeiben folytathatta életét

Fil 4,4–7: „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete. / A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! / Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; / és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

- *A pénzügyi szakértő Isten örömeiben folytathatta életét: mert Isten megváltotta és megszabadította énje diktatúrájától. „Mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8,2).*
- *Örvendezve haladhatott az útján, mert megígérte Ura, hogy naponta vele lesz és vezet. Fülöp egyszerre csak már nem volt vele. Tőlünk is elmehetnek olyan emberek, akik segítettek bennünket. De mi is elmondhatjuk hittel Ászáffal együtt: „Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. / Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!” (Zsolt 73,25k.)*
- *Az etióp kincstárnok örvendezve haladhatott az útján, mert a jelenlévő Úr kijelentette mindarra vonatkozóan, ami őt szorongatta és félelemmel töltötte el: Ne félj! (Vö. Ézs 43,1³³). Ránk is vonatkozik Jézus szava: „Ezeket azért mondom nektek, hogy békességeitek legyen énbenem. A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot” (Jn 16,33).*
- *Az etióp kincstárnok azért haladhatott örvendezve az útján, mert olyan Ura volt, akitől elkérhetett mindent, és aki mindig is tudta, mire van szüksége. „Mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle” (Mt 6,8).*
- *Azért is haladhatott örvendezve az útján az etióp férfi, mert jó hírt vitt magával a környezetében lévő emberek számára, akikhez visszatért. A legjobb hírral tért haza. Sokan vannak, akik ezt óhajtják. „De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted” (Zsolt 73,28).*

d./ Az pénzügyminiszter új cél felé haladt

Ézs 25,9: „Ezt mondják azon a napon: Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk, hogy megszabadít minket. Itt van az ÚR, benne reménykedtünk, vigadjunk és örüljünk szabadításának!;”

Hab 3,18: „De én vigadozni fogok az ÚR előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt.

³³ Ézs 43,1: „De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”

Az etióp pénzügyminiszter azért utazhatott örvendezve az útján, mert új célja lett életének: a menyeyei dicsőség. Ezért haladhatunk Isten üdvözült gyermekeiként mi is örömmel. Örömmel élni nem azt jelenti, hogy mindig mosoly van az arcunkon.

Hogy mit jelent a keresztyének öröme, az egy kis történetből is nyilvánvaló.

Johannes Busch lelkipásztornak (1905–1956) a háború után nagy családjával egy szűk lakásban kellett élnie és dolgoznia. Ott kellett sok szolgálatára felkészülnie. Íróasztala fölött egyszerű, magakészítette tábla függött. Erre írta fel azt a kérést, ami jelezte, hogy Busch Urával élt – most is, nehéz körülmények között. A táblán ez állt: *„Adj hitbeli jókedélyt a féktelen nyüzsgés közepette is!”* Ezzel a Krisztus rejtettségében való kegyes higgadtságra gondolt.

Ez akkor is kitartott, amikor fájdalmasan korán kellett megállnia felesége sírjánál. Mellette állt hat gyermeke és nagy gyászoló gyülekezet. Feszülten várták az emberek, mi hangzik majd el a gyászszerzartáson, ahol ő prédikálta Isten Igéjét.

Ünnepélyes hangon kezdte: *„Sok gyászolónak hirdettem ebben a temetőben az élet üzenetét. Ennek során talán ti magatok is arra gondoltatok: Nem került még rád a sor, egyébként bizonyára másképpen beszélnél. De most rám került a sor. Ezért joggal kérdezitek: Megmaradsz-e ennél az üzenetnél?”*

Néma csendben állt a gyászoló gyülekezet, amikor Busch megvallotta: *„Igen, megmaradok Isten Jézus Krisztusban kijelentett szeretete üzenete mellett.”*

Így tudunk gazdagon megajándékozva élni és szenvedni is. (Vö. Zsolt 33,21; Zsolt 40,17; Zsolt 92,14–16; 5Móz 32,3k.³⁴)

³⁴ Zsolt 33,21: *„Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk;”*

Zsolt 40,17: *„Örüljenek, és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek. Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az ÚR!”*

Zsolt 92,14–16: *„Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. / Öreg korban is sarjat hajtának, dús lombúak és zöldek maradnak, / és hirdetik: Igaz az ÚR, kösziklám ő, akiben nincs álnokság!”*

5Móz 32,3k.: *„Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! / Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.”*